

Els zombis envaeixen

Zombis, vampirs i rockers han envaït aquests dies la Ribera. 'Killer Barbies' és una història de sexe, assassins i rock'n'roll que representa la tornada a la direcció de Jesús Franco, el pare del cinema 'gore'.

La lluna plena cobreix la nit. Sota els seus reflexos, un grup heterogeni de gent es reuneix al costat d'una càmera. Del tercer pis d'una antiga mansió es llançada una nina articulada simulant el suïcidi d'una bella senyora. Tot l'edifici és il·luminat per potents focus de llum, de tal manera que des de la carretera més pròxima es pot apreciar perfectament l'escena. A l'ordre d'"acció", la nina cau. Uns segons després una veu crida "collonut", senyal que confirma a tot l'equip que la filmació ha estat un èxit.

L'antic monestir d'Aigües Vives, a la comarca de la Ribera, ha estat ocupat durant les últimes tres setmanes per estranys personatges que semblaven eixits dels cementiris més pròxims. L'intens fred i les pluges han completat el marc ideal perquè aquests éssers d'ultratomba sembren el pànic general a la zona. No es tractava d'una sobtada resurrecció dels morts ni d'una reunió de sectes satàniques, sinó de l'equip de producció, els tècnics i els protagonistes de la darrera pel·lícula de Jesús Franco.

Jesús Franco (el popular "Tío Jess", com l'han rebatejat els milers de joves que reivindiquen els seus treballs com a pare indiscutible del *gore*) és el cineasta espanyol amb més pel·lícules realitzades, més de 150. Mestre incontestable dels films de terror de "sèrie B", s'ha instal·lat durant aquests dies al País Valencià per rodar, amb un pressupost de 50 milions de pessetes, *Killer Barbies*. El creador de pel·lícules mítiques com *El conde Drácula* o *Gritos en la noche* ha buscat, en aquest cas, la col·laboració de joves creadors. El més conegut de tots és l'actor Santiago Segura. Secundari en un bon grapat de films, realitzador de curt-metratges de culte (*Evilio*, *Perturbado*

La hieràtica actriu italiana Maria Angela Giordano, un dels rostres del 'giallo' italià, protagonitza la pel·lícula. L'acció es desenvolupa en l'antic monestir d'Aigües Vives.

a Ribera

Dalt, alguns dels personatges del film, en plena actuació. Baix, l'actor espanyol de moda Santiago Segura, recentment guardonat amb el Goya al millor actor revelació. La pel·lícula, amb un pressupost de 50 milions, continua en la línia de terror de "sèrie B".

i *Evilio vuelve*), Segura va acudir al rodatge de *Killer barbies* l'endemà d'haver estat guardonat amb el Goya al millor actor revelació de l'any pel seu paper de heavy satànic a *El día de la bestia*. No obstant això va posar-se a les ordres de Franco amb un poc dissimulat interès per dues raons: era la primera vegada que treballava en una producció d'un dels seus mites de l'adolescència i, ben aviat, va comprovar la llibertat que el veterà Jess dóna als seus actors a l'hora d'improvisar. Ben coneguda és la tendència de Santiago Segura a l'hora d'inventar frases enginyoses, pràctica que ha enriquit en gran mesura el guió del mateix Franco. A més a més, el seu paper a la pel·lícula sembla escrit pensant en el seu personatge d'Evilio, protagonista del curt-metratge que li va proporcionar el seu primer Goya, un sanguinari assassí amb molt de sentit de l'humor.

Al costat del ja consagrat actor madrileny, actuen a *Killer barbies* dos veterans actors italians. D'una banda l'especialista en *spaghetti-westerns* Aldo Sanbrell, un personatge molt apreciat pels amants del cine de sèrie B. D'altra, la hieràtica Maria Angela Giordano, un dels rostres del *giallo* italià. Completen el repartiment Silvia Superstar i Billy King, dos dels components del grup de rock vigués Killer Barbies, que dóna títol a la pel·lícula.

Efectes barats. Però la peculiar forma de treballar de Franco fa que tots els que d'una manera o altra col·laboren al rodatge tinguin una participació activa a la pel·lícula. Una mostra: es roda una escena en la qual l'autobús del grup de rock marxa per les carreteres a ritme de rock salvatge. Com que no hi ha prou actors per omplir l'autobús, Franco fa pujar dins el vehicle alguns companys de premsa i fins i tot la cap de producció Piluca Baquero. Piluca, productora d'un dels films revelació de l'any 94 *Ojala, Val de Omar*, de Cristina Esteban, ha apostat fort per Jess Franco amb la idea de produir una sèrie de pel·lícules de baix pressupost i que inicien una recuperació dels gèneres clàssics. Aquest intent de revitalització de les "sèrie B" compta amb Jess Franco com a principal braç executor. Amb la meitat de les despeses habituals en un film, Franco treballa amb una tècnica apresada del gran mestre del cinema barat americà, Roger Corman. Pràcticament no hi ha assajos de les seqüències i hi ha prou amb un "collonut" de la veu de Franco per preparar la següent presa. Al seu costat, i exercint com a *script*, hi ha la

mítica Lina Romay, actriu porno als vuitanta quan Jess Franco va iniciar el dur camí del cinema X a l'estat espanyol.

Tota pel·lícula de terror que pretenga causar l'esglai a l'espectador ha de tenir uns especialistes en efectes especials que donen versemblança a les escenes més cruels. Un equip eixit de l'Escola Valenciana de Doblage s'ha encarregat que, amb més de 250 quilos de sang artificial, els enquadres es tintaren de vermell. El seu treball, que incloïa ninots accionats per un comandament a distància i focs d'artifici, ha contribuït a crear una atmosfera lúgubre a la filmació. El repte de Franco, unir

MARCOS SORIA

els seus coneixements amb la joventut més inquieta, el completen les col·laboracions de l'artista plàstic Pistolo, director artístic, el dibuixant de còmics *gore* Miguel Ángel Martín, autor del cartell promocional del film, i la participació de joves grups de rock com els mateixos Killer Barbies, Australian Mercromina, Furious Planet, Dr. Explosion o Los Planetas, que han compost temes per a la banda sonora. Les noves generacions, doncs, estan d'enhorabona. El talent de Franco es barreja amb aquells joves que han encunyat el qualificatiu de "caspós" per designar un tipus de cinema del qual el Tío Jess n'és el màxim exponent.

El 5 de febrer, amb l'explosió de l'autobús dels Killer Barbies, va acabar el rodatge d'aquest singular film. La pirotècnia Caballer va encarregar-se de convertir el vehicle en una gran falla. Darrere quedaven catorze dies d'activitat que, a vegades, per culpa dels molts accidents que ocorregueren (l'ajudant de direcció, el cap de producció i fins i tot el mateix director, Jesús Franco, resultaren lesionats) semblava marcada per la maledicció d'algun vampir insatisfet. El vell monestir torna a recuperar la tranquil·litat perduda durant els dies de rodatge. Els esperits ja han fugit definitivament. Tornaran a les pantalles de cinema d'ací uns mesos.

Francesc Gisbert

"Els actors hem de vampiritzar-los"

Qui pretenga entrevistar Jesús Franco (Madrid, 1936) ha de llevar-se del cap qüestionaris prèviament preparats i, menys encara, la pretensió de dirigir la conversa. La seua incontinença verbal és aclaparadora. La seua carrera és igual a la de tres directors prolífics i sembla que continua. *Killer Barbies* obre una nova etapa i ens presenta el director d'*El sádico de Notre Dame* o *Macumba sexual* amb aires renovats.

—Per a un director com vostè, que ha dirigit més de 150 pel·lícules, què significa de nou *Killer Barbies*?

—Jo crec que una renovació absoluta. La mescla del rock'n'roll amb l'ambient victorià, que en la pel·lícula serà més flagrant que en el guió, em pareix que no té precedents. És com ajuntar una idea clàssica, que seria la de la comtesa Fledermaus en el seu castell absorbint la sang dels joves, amb un corrent tan actual com és tota l'escena musical independent que ha sorgit a Espanya.

—En *Killer Barbies* vostè ha treballat amb tres actors novells. Es planteja cap mètode específic?

—Amb els nous, el que s'ha de fer és vampiritzar-los en el bon sentit de la paraula. Traure el millor d'ells mateixos fent que se senten a gust en el paper per les similituds que aquest puga tenir amb la seua vida i no posar-los límits tan estrictes com se sol fer en el cinema espanyol, on, o els deixen estàtics, o els diuen fins on es poden moure.

—*Killer Barbies* també ha significat en seu encontre amb Santiago Segura, un del representats actuals del cinema *gore* i de baix pressupost i que té bastants similituds amb vostè.

—Santiago és un home molt polifacètic. En una paraula, té talent. És capaç de moltes coses. Escriu molt bé, pot fer un *video-clip* o dirigir curts. És més que un actor pur. Jo sabia que em donaria més del que esperava.

—Sembla que *Killer Barbies* no és un film aïllat i que com a concepte tindrà una continuïtat i continuarà treballant en una línia pareguda amb els mateixos productors.

—Tinc signat amb aquests productors fer dues pel·lícules més. Una seria una seqüela de *Killer Barbies*, titulada *Killer Barbies contra Frankenstein* i l'altra una comèdia negra i siniestríssima que té com a protagonistes dos vells d'aspecte molt afable però que, en realitat, són dos cabronots que comencen a liquidar gent en un càmping i li agafen gust a la cosa de matar.

—Es pot dir que s'obre una nova etapa en la seua carrera?

—Esperem que sí. Aquest és, entre cometes, un bon moment per a mi perquè hi ha gent que s'interessa pel meu cine i els productors amb què he fet aquesta pel·lícula tenen fe en mi i em deixen fer el que vull. En les últimes pel·lícules que vaig rodar a París em vaig sentir molt constret i sempre cal tenir un marge per anar canviant sobre la marxa.

Manuel Romo